

Serussi's eerste avondvullende choreografie bij Scapino oogt speels en hip, maar er ligt nog een schaduw van aarzeling overheen. ***

Foto Nienke Elenbaas

De choreografie is een combi van kekke dansposes en gymnastische motoriek.

ANNETTE EMBRECHTS

**Door Scapino Ballet Rotterdam.
8/10, Rotterdamse Schouwburg.
Tournee t/m 19/12.**

Henry, zo heette de boxer van zijn neef: een lief dier dat hem als kind angst inboezemde door zijn grote afmetingen. Zoiets moet Itamar Serussi ook hebben gevoeld toen hij dit als titel koos van zijn eerste avondvullende choreografie voor Scapino Ballet Rotterdam. Een fraaie kans zich als nieuwe huischoreograaf te bewijzen: een avond gewijd aan zijn origineel, intuïtief bewegingsidroom, gecreëerd met sounddesigner Richard van Kruijsdijk. Maar ook met zestien Scapino-dansers, die gewend zijn aan houvast van thematische of muzikale choreografieën van artistiek leider Ed Wubbe. Serussi weet vele ogen

op zich gericht.

Die druk ligt nog als aarzelende schaduw over Henry heen, hoe inventief de doorlopende stroom van bewegingen zich ook een weg bijt door het witte decor, beschenen door een lichtspel van negentig geclusterde lampen. De choreografie oogt hip, speels, stuwend en tegendraads, maar niet zo dwingend georganiseerd als zijn bejubelde MONO bij Station Zuid.

Bij aanvang klinkt één blaf - een verwijzing naar de titelfiguur - daarna zou Henry eeuwig door kunnen gaan. De choreografie ontpopt zich tot atletische combi van kekke dansposes en gymnastische motoriek: een sportieve aanloop van hoge sprongen, armen die zwaaien als maaimessen en een gekmakende hoeveelheid naar buiten geknakte benen en naar binnen gedraaide polsen. Bedwelmend, zeker. Maar sommige dansers lijken zich nog te bewust van dit nieuwe idroom om stil te durven staan en te wachten op de volgende impuls. De benevelende bewegingstaal in combinatie met noise maken van Henry een fascinerende avond. Nu nog die schaduw afwerpen.